

Маргр. Сега е късно, никой не ще ни види.

Анка. Ами баща ми?..

Маргар. Баща ти — простъ челѣкъ — да посѣди малко хануса, па да му доде *акжла*. — Сѣка че имаше да прави съ иѣкой Българинъ.

Анка. Ами сега?

Маргар. Сега, да вървимъ по-скоро.

Анка. Да вървимъ? — Ахъ, Боже! какъ да трѣгнѣмъ тъй невѣжана?

Маргар. Ще са вѣвчѣемъ, не ли ти казахъ? — Селото е близу — тукъ два сахата — тамъ сичко съмъ приготвилъ, нѣтъ ни чака.

Анка. Да почакаме баримъ маня. . . съсъ нейната воля, — да доде и тя.

Маргар. Маня ти и братъ ти ще доджѣ сѣтнѣ, азъ ще ги докарамъ да бѣджѣ и тѣй на вѣнчилото, — ще ги имаме на *сигурѣ*.

Анка. Да ли ще доджѣ?

Маргар. Нѣма що да правятъ, като имъ кажѣ че си тамъ. — Майка ти ще са зарадва *биле*.

Анка. Да ли?

Маргар. Разумѣва са: тя ма много обичя.

Анка. Да, обичя та.

Маргар. *Липон*, (*олава я за рѣка и за рамо*) да вървимъ, че биржата чака.

Анка. Ахъ, *мосійо*, увѣрвамъ са на тебе като на цивилизованъ момѣкъ, на твоята честна дума. — Да не ма измамишь.

Маргар. Нѣ, нѣ! *парол д'онйор*, казахъ ти. — Хайде.

Анка. Да си зема по-добритѣ рокли — свързани сѣ.

Маргар. Хайде по-скоро. (*зема я подъ мисца и трѣгватъ*).

Анка. (*като са обраща назадъ*) Да ли ще имамъ честь да видѣмъ пакъ бащинитѣ си кѣщя?

Маргар. Безъ друго.

Анка. *Адйю*, бащини кѣщя, *адйю*!

Маргар. *Адйю*, *адйю*! (*излизатъ*).

(*Слѣдъ тѣхъ са зачува биржа да трѣгва*).